

TORONYIRÁNY

XX. 15.

2026. április 12.

SZEGEDI KATOLIKUS ÉRTESETŐ A GLATTFELDER ALAPÍTVÁNY GONDOZÁSÁBAN

Húsvét 2. vasárnapja

Az isteni Irgalmasság vasárnapja

A názáreti Jézus meghalt, mint a többi ember, eltemették, de harmadnapra olyan jelenségeknek lesznek tanúi a tanítványok, amelyek még inkább magyarázatra szorulnak, mint földi működése idején végbevitt tettei. A sírt üresen találják, természetfölötti, angyalok által közvetített üzeneteket kapnak, végül pedig ismételten megélik Jézus megjelenését. Mégpedig olyan természetfölötti formában, hogy azonosítják személyét, biztos tapasztalatuk van jelenlétéről, de egyben azt is tudják, hogy már nem tartozik úgy a mi világunkhoz, mint azelőtt. Ezt az élményüket fejezik ki azzal a megállapítással, hogy Jézus feltámadt, él, az Atyánál van.

Ő tehát nem erre az életre jött vissza, hanem beöltözött az örök életbe, elérkezett a túlvilági célhoz, s egyben igazolta, hogy ezt a földi életet vezette el örök céljához, az üdvösséghez. Feltámadása tehát jelenti az emberi üdvösség megvalósulását, a húsvét ezért az igazi örömhír beköszöntése. Az apostoli ígéhirdetésnek ez lett a kiindulópontja, és egyben a rövid összefoglalása: Vétkeinkért halált szenvedett, és megigazulásunkra feltámadt (Róm, 4,25). Jézus feltámadása nélkül nem lenne kinyilatkoztatásunk és bizonyítékunk arról, hogy van bűnbocsánat és van örök élet. Ezt Pál apostol ki is fejezi: Ha Krisztus nem támadt fel, akkor nincs értelme a mi tanításunknak, és nincs értelme a ti hiteteknek sem (1Kor 15,14). Jézus feltámadásában nem arról van szó, amit sok mitológia megsejtett, hogy a „lélek” valamilyen formában tovább él, hanem arról, hogy a testből és lélekből álló ember, mint személy, belépett az örökkévalóságba és elvette földi életének jutalmát. A feltámadás Isten természetfölötti ajándéka, amely legyőzi a halált, és részesíti az embert Isten életében. Éppen ezért ennek valóságát nem a természettudományok terén kell keresni. A természetben nincs olyan erő, amely legyőzné a halált, és az embernek szellemi téren végső kielégülést adna. Jézus egész működése arra mutatott, amit már az Ószövetség is hirdetett, hogy Isten maga belenyúlt természetfölötti jelekkel az emberiség életébe, s nekünk a bizonyosságot ezeknek a jeleknek alapján kell keresnünk. Az üdvösség története azt tárja elénk, hogy Isten párbeszédet kezdett az emberrel, jövőt ígért neki, s igazolta mindenhatóságát, hogy ígéretét be is tudja váltani.

Gál Ferenc

A szentmise olvasmányai

1. ApCsel 2,42-47 A jeruzsálemi első keresztény közösség, az ősegyház tagjai állhatatosan kitartottak az apostolok tanításával, a kenyértörésben és az imádságban.

2. 1Pét 1,3-9 Isten, Jézusnak a halálból való feltámasztása által élő reményre teremtett bennünket újjá.

3. Jn 20,19-31 Jézus feltámadása után találkozik apostolaival, másodszer már a korábban kételkedő Tamás is jelen van.

Az apostolok körében

A szinoptikusok az apostoloknak szóló megjelenést csak általánosságban jellemzik. Céloznak arra, hogy Jézus velük együtt evett és ivott, megmutatta magát testi valóságában, szemükre vetette, hogy olyan nehezen hiszik el feltámadását, de a részletekre nem térnek ki. A fő hangsúly az apostolok küldetésén van. Máté ezt a küldetést is szembeállítja az ószövetségi törvényhozással, amely a Sínai-hegyen ment végbe. Jézus Galileában „egy hegyre” rendeli apostolait, s úgy áll eléjük, mint az Úr, aki minden hatalmat megkapott a mennyben és a földön. Az egész világra küldi apostolait, hogy tanúságot tegyenek mellette, és az embereket tegyék tanítványává, ő viszont megígéri, hogy velük marad a világ végéig. Márk könyve szintén a küldetéssel végződik, s Jézus a saját jelenlétéről és a karizmatikus erők kiadásáról biztosítja apostolait. A meggyőződés tehát az volt, hogy az egyház küldetése és ereje a húsvéti eseményből ered. A kegyelmi erők szemléltetésére Márk képeket használ, és azt akarja mondani, hogy a hit győzedelmeskedik a rossz minden fajtája fölött, s megszerzi az örök életet. Lukács összefoglalólag állítja, hogy Jézus igazolta előttük feltámadása valóságát, megnyitotta szemüket az ószövetségi jóvendölések helyes értelmezésére, azután küldetést adott nekik, hogy hirdessék a megtérést és a bűnök bocsánatát az egész világon. Szerinte tehát Jézus műve Isten irgalmának kinyilatkoztatása és realizálása volt.

János evangéliuma őrizte meg számunkra azokat a jeleneteket, amelyekből kiolvashatjuk, hogy Jézus feltámadása után ugyanazzal a szeretettel, megértéssel és közvetlenséggel kezelte tanítványait, mint előbb. Ezek a képek jelzik a mennyei közbenjárásnak módját is. Az egyház vigasztalódik azon, hogy Jézus igazi emberi szeretettel és megértéssel képvisel bennünket az Atyánál. János közelebbről azt a megjelenést említi, amely húsvét napján este történt, s amelyről Lukács is megemlékezik az emmauszi tanítványok visszatérése után.

A tanítványok zárt ajtók mögött vannak. Félnék a zsidóktól, hiszen reggel óta elterjedt a hír, hogy a sír üres, és hogy az asszonyok angyali jelenést láttak. Sőt Péter is azzal jön közéjük, hogy látta a feltámadt Urat. Míg ezekről beszélgetnek, megjelenik Jézus és szokásos módon üdvözli őket: békesség nektek. Ebben a „salom” szóban már benne van a megbocsátás és a természetfölötti világ békéje. Jézus az Atyánál van, és onnan közvetíti a kiengesztelődést. Azután igazolja magát előttük: megmutatja sebeit, a keresztfeszítés nyomait. Itt azonban meg kell jegyeznünk, hogy a megdicsőült testen nincsenek fájó sebek. Ott már minden csak a földi élet emléke és jutalma. Miután ő átment a természetfölötti rendbe, az apostolok testi érzékeikkel különben sem foghatták volna fel jelenlétét, ha Jézus nem maga ad jelt magáról. Úgy jelent meg nekik, hogy láthatták és érzékelhették, tehát mintegy áttette magát a földi valóságba. Az evangélista hangoztatja a testi megjelenést, hogy a hitnek alapot adjon. Az apostolok Jézus valóságos megjelenésének voltak a tanúi, s az üdvösségről is azért beszélhettek, mert Jézusban testi valóság szerint megmutatkozott az üdvösség. Ezután János is a küldetést írja le, amely Isten irgalmának közvetítésére szól. „Amint engem küldött az Atya, úgy küldelek én is titeket.” Az egyház küldetése tehát az övének a folytatása. Ő a Lélek erejében jött, emberségét a Szentlélek kente föl és hatotta át. Ezt a Lelet továbbadja az irgalom közvetítésére: Vegyétek a Szentleket, akinek megbocsátjátok bűneit, az bocsánatot nyer... Az egyház különleges természetfölötti hatalma lesz ez. Nem azzal fog diadalmaskodni, hogy a tudományt, a művészetet, a kultúrát képviseli. Ezt minden természetes intézmény megteheti. Az egyház az Istennel való kiengesztelődés intézménye lesz, s ezen keresztül az egymás közötti szeretetet és békességet is szolgálja. A megbocsátó hatalom Istentől van, az apostolok és utódaik, mint Jézus helyettesei adják a feloldozást. A bűnbánatnak ez az intézményesítése azt a célt szolgálta, hogy a hívő ember gyarlóságai ellenére se veszítse el reményét. Jézus türelme és nagylelkűsége a Tamással kapcsolatos epizódban tükröződik. Ő nincs jelen az első megjelenés alkalmával. Amikor hallja a többiek elbeszélését, hitetlenkedik. Szavaiban benne van minden kor kételkedő emberének a lelkiülete. Az evangélista talán nem is annyira Tamásra gondol, mint inkább ezekre a kételkedőkre. Hacsak nem látom és nem érintem, nem hiszem. Amikor egy hét múlva Jézus újra megjelenik, Tamáshoz fordul. Nyújtsd ide az ujjadat, nézd a kezemet, érintsd oldalam sebéit, ne légy hitetlen, hanem hívő. Jézus eljárása a kegyelem osztogatásának a képe. Ő nem szűnik meg figyelmeztetni és rávezetni az embert a hit elfogadására. Nem fárad bele, nem sértődik meg. Tamást ez a jószág hatja meg, annak hatása alatt mondja ki a vallomást: „Én Uram, én Istenem”. Itt sem az a fontos, hogy Tamás ezekkel a szavakkal fejezte-e ki a hitét, hanem az, hogy ez az egyház hite és hitvallása. Végül Jézusnak az utókor számára is van üzenete: Boldogok, akik nem látnak, és hisznek. Az egyház tanúsága alapján éppúgy lehet hinni, mint a megjelenések alapján. A megjelenés sem kötelezte hitre az apostolokat, hanem észszerűvé tette a hitet. Ugyanígy észszerűvé teszi az egyház tanúskodása is. A hitben mi is ugyanazt a bizonyosságot szerezhetjük, s ugyanazt az öröm tölthet el, mint az apostolokat.

Gál Ferenc

Gyermek, szülő, nevelés (2.)

Mikor nem?

A „nem”-re azért is szükség van, mert edzik az egyéniséget. A „nem” az az akadály, amely megedzi az ember szellemét és képessé teszi, hogy elviselje a frusztrációkat. Manapság inkább a megadásra mint az ellenállásra nevelünk: ezért van az, hogy a gyermekeink kezdik elveszíteni rugalmasságukat és harci kedvüket. Marcello Bernardi mondta: „Olyan kultúra felé haladunk, amelyik megpróbál megspórolni a testünknek mindenfajta kellemetlenséget. Azt kockáztatjuk, hogy olyan lényeket nevelünk, akik pszichológiailag képtelenek szembenézni bármiféle lemondással, képtelenek két órát meglenni ivás nélkül, képtelenek csizma nélkül kimenni az utcára, vagy hógolyót gyúrni anélkül, hogy lefagyna a kezük.” Ezt pedig bárki, aki a neveléssel foglalkozik, megerősíti.

„A ’nem’-ek segítenek felnőni” – Maria Luigia Pace, pszichológus. „Aki gyermekkorában hozzászokott bizonyos szabályokhoz, az ifjú- és felnőttkorában sokkal inkább képes lesz szembeszállni a nehézségekkel” – Giovanni Bollea, pszichiáter. Az a gyermek viszont, akit magára hagynak „idegesítő, gyenge idegzetű, neurotikus és infantilis felnőtt lesz” (Silvano Sanchioni, szociális munkás). „Az a gyermek, aki kora gyermekkorától fogva nem szokik hozzá ahhoz, hogy olykor megtartóztassa magát, könnyen válhat kis despotává” – Renata Rizzitelli, pszichológus.

Mi kell még ahhoz, hogy bizonyítva lássuk: a „nem”-eket ki kell mondani? És erre itt az utolsó érv: mert tudomásul kell venni, hogy létezik egy felsőbb hatalom. A nevelési kapcsolat nem szimmetrikus. Ez azt jelenti, hogy a szülők nem helyezhetik magukat a gyermekek szintjére, még kevésbé annál lejjebb, mint ahogy ez gyakran megtörténik. Ugye igaz, hogy míg régebben a gyermekek félték a szüleiktől, most előfordul, hogy a szülők félnék a gyermekektől? Így a gyermekek nem tudnak igazán felnőtté válni, mert hiányzik az életükből egy biztos pont: a tekintély, az autoritás.

„Autoritás” a latin augére igéből származik, ami azt jelenti: növesztetni, segíteni felnőni. Autoritás, azaz tekintély nélkül, egy olyan személy nélkül, akinek tekintélye van, senki nem fog igazán felnőni. A „nem”-ek tehát arra emlékeztetnek, hogy van ilyen tekintély, ezért is nélkülözhetetlenek.

A „nem”-ek stílusa

Nemet mondani csak stílusosan lehet. Ez a stílus pedig nem engedi meg, hogy kiabáljunk, vagy megfelelő indoklás nélkül mondjuk ki. Ha kiabáljuk a „nem”-et, akkor azt úgy lehet értelmezni, mintha csak a pillanatnyi hangulatunktól függene, nem pedig előre elhatározott döntés eredménye lenne, hogy megakadályozunk valamit, amit nem szabad megtenni, függetlenül bármiféle dührohamtól. Ezzel nem azt akarjuk mondani, hogy nem szabad az embernek egy kicsit felemelnie a hangját (aki soha nem veszíti el a türelmét, az tökéletes lenne, azaz rögtön gyanús is!); hanem azt, hogy a „nem”-nek soha nem szabad dühből vagy méregből táplálkoznia. Azok a „nem”-ek sem elfogadhatóak, amelyeket ok nélkül mondunk, egyszerűen így: „Azt mondtam, hogy nem és kész!”

Minden „nem” mögött ott kell lennie a megfelelő indoklásnak: a rendetlenséget akarjuk megakadályozni. Azoknak, akik indoklás nélkül mondanak nemet, soha nem lesz tekintélyük: ahelyett, hogy segítenének a felnőtté válásban, lefékeznek és visszavetnek. Tehát nem mondhatunk nemet kiabálva és ok nélkül. A „nem”-eket mértékkel és megfelelő indoklással kell kimondani. Mértékkel, tehát nem túlságosan gyakran. A „nem”-ek ugyanis olyanok, mint a törvények: minél nagyobb a számuk, annál kevésbé hatékonyak. A gyermeknek mindig ismernie kellene a tiltás okát. Csak akkor segítünk neki, ha elmondjuk, miért tiltottunk meg valamit. Akkor vagyunk jó nevelők.

De milyen „nem”-ek?

Lássuk egy kicsit konkrétabban melyek azok a „nem”-ek, amelyeket ki kell mondanunk? Alapvetően úgy hisszük, négyfajta „nem” van: a hisztikre, a hazugságra, a túl sok tévé-nézésre és az állandó követelözésre. Az első hármat későbbi fejezetekben megtárgyaljuk, most nézzük a negyediket.

„Nem” az állandó követelözésre”: „Vedd meg!”, „Kérem szépen azt!”, „Azt akarom”... Egyszer ki kell mondanunk: „Most már elég!” Senki ne értsen félre. Nem akarunk fölösleges áldozatokat; nem akarunk visszatérni a száraz kenyérhez és vízhez, sem az éjt nappallá tévő parasztemberhez, aki ökörként húzza a mindennapi robot igáját. Amikor gátat akarunk szabni a gyermekek állandó kéréseinek, két alapvető igazságra szeretnénk emlékeztetni.

Az első: ha mindent megadunk, a gyermek azt fogja gondolni, hogy az életben az egyetlen cél a fogyasztás és a javak élvezete, mindennek a kipróbálása: a kábítószeré, a lányoké vagy a fiúké, akiket az élvezet után el lehet dobni. A kábítószer említettük. Igen, mert a kábítószer elleni harc, a megelőzés kisgyermekkorban kezdődik. Igaza van Pierino Gelmininek, aki egész életét a kábítószereseknek szenteli: „Nem a kábítószer tette tönkre a gyermekeinket, hanem egy tönkretett élet sodorta őket a kábítószer felé.” Ha mindent megadunk, az (és már a második igazságnál tartunk az állandó követelözéssel kapcsolatban) telítettségérzetet kelt, elveszi az étvágyat és az öröm ízét. Éppen az öröm, a megelégedettség érzése az, ami a nevelésünk egyik legnagyobb kockázatát hordozza. A megelégedettségtől lusta és gyenge lesz az egyéniség. Képtelen arra, hogy szembenézzen az étellel: elhibázott egyéniség lesz. „Nem akarom, hogy a gyermekem bármiben is hiányt szenvedjen...” – sok szülőnél visszatérő mondat ez. Így a kívánság és annak beteljesülése közötti út egyre rövidebb, míg aztán egyszer csak eltűnik teljesen.

Abban az esetben, ha az embernek nincs miért fáradoznia, harcolnia, nincs amit elérjen, amit felépítsen, nincs senki és semmi, amiért küzdjön, akkor olyan, mint egy halott. A túl nagy jólét magát a létet pusztítja el! Sok gyermek kudarcra mögött az életben a túlságosan engedékeny szülők állnak. „Oda kellene kiáltani a felnőtteknek, a politikusoknak, a papoknak, a nevelőknek, a tanítóknak, hogy egy újabb betegség támad a társadalomban: az akarat infarktusa!” (Antonio Mazzi)

(Folyt. köv.)

Vasárnapi jegyzet

Legnagyobb váza

Szeretem a kőedényeket, a virágtartókat. Kertünkben a görög vázára formáltak, s az ablakban a természetes, vulkáni képződmény által mélyített kő-érchegey „remeke – a kövirózsával messzire terelik képzeletemet, s tán elemek nyomán a végső Valóság teremtés-pillanatára helyezik óráját az időnek.

Mert hány perc, óra kellett a teremtéshez? Egyetlen sem, csupán mi gondoljuk véges dimenzióinkkal mérni a mérhetetlent, a határon túlit.

Hetente néhány csepp vizet csöppentek a körömnny nagyságú földre, melyben a kicsi zöld rózsza elevenen éli életét. Micsoda igénytelenség, irigylésre méltó egyszerűség. Egy kőedény „foglya” ekként érzi magát szabadon.

Aztán egy hasonlat jut eszembe: Pilinszky Kőedény című versében írja: *Ember, állat egyként pulzál szivemben. / Mint kőedényben a piros máz, / úgy ég rajtam a csorgó, foltos és közös veríték.*

Mi ez a közös veríték? Az imént esett, fülledt volt a táj, a hegyek öblében úszott a pára. Most is úszik, mert a teremtés „fájdalma” folyton kint hagyja jeleit. A kőedény lehet maga a világ, vagy ez az esős vidék, a kert, mindenestül elveszett szerelmével az Éden. Mégis hogy ragyog a kő, fehéren a sziklaorom, a hegy, amely vázaként ringat és kedvet ad a szenvedő embernek, aki megpróbálja egyesíteni a száz karú Nap és az esőfellegek „ágait” egyetlen fává, amit a bűnbeesés előtt még a jó tudás fájának nevezett a Teremtő...

Csak az ember képes a bűnre. Ne vádold Istent a rosszért. Az a te műved. Ő a kőedényeket szilárdnak akarta, te a szívedet törékeny cseréppé teszed, amikor elfeledkezel a virágokról... Pedig ebben a szívben „pulzál ember, állat”. Befelé a kert és a hegy, a Nap, a Hold, az éjszaka minden csillaga.

Tulajdonképpen a szíved lenne a legnagyobb váza, s a kő csak hasonlatként tapadna hozzá, miként a máz. A szív az eleven éltető, és van csak egyetlen Szív, amely mindent átfog szeretetével. Persze tudom kinek a Szíve: „az örök halmok kívánságáé”. Ez is kép, mély értelmű, miként a kőedény a halhatatlanság hajnalán.

Az örök halmokat meglátták az Ősatyák. Nyomukba szegődve megláthatjuk mi is, ha azt az egyetlen Szívet nem feledjük, Az Arcot, mely a Szívhez tartozik. Rózsza, tövis koszorúval.

hírek információk

A korábbi évek hagyományához hasonlóan az Alsóvárosi Ferences Plébánia közössége szeretettel hív és vár minden hívőt április 12-én, Irgalmasság vasárnapján, azaz ma 15 órakor a ferencesek templomába az Irgalmasság imaórájára, amely Szentségimádással egybekötve kerül megrendezésre Ocsvai Grácián ferences szerzetes vezetésével.

A Klebelsberg Kuno kiállítás soron következő ingyenes tárlatvezetésre április 16-án, csütörtökön 17 órától kerül sor. A 60 perces program regisztrációhoz kötött, melyet telefonon (06-20/220-7227), vagy e-mailben (domlatogatokozpont@gmail.com) lehet megtenni. Gyülekező a Szegedi Dóm Látogatóközpont előterében.

Április 16-án 19.00 órától Taste and See imaalkalomra várják a fiatalokat a Katolikus Házba a szervezők, ahol dicsőítés, szentségimádás, közbenjáró ima, valamint szentgyónási lehetőség várható.

Április 17-én, pénteken 19.30-kor a Szegedi Dóm ad otthont Martin Baker és Kéméndi Tamás közös hangversenyének. Az „OrgonaHarmoni(k)a” esten az orgona és a harmonika találkozása kerül a középpontba, Bach, Mendelssohn, Saint-Saëns és Piazzolla műveivel. A koncert célja, hogy megmutassa: a két hangszer nemcsak rokon hangzásvilágú, hanem közös repertoárban is gazdag, és együtt is különleges zenei élményt nyújt. Jegyek és bérletek válthatók a Filharmónia Magyarország szegedi irodájában (Klauzál tér 7.), a Ticket Express irodáiban, valamint online a www.jegymester.hu oldalon.

A Szeged-Belvárosi Plébánia ovismisére várja egyházközségének kiscyerekes családjait április 19-én 16 órától a Katolikus Házba.

A CsaládKözPont minden érdeklődőt vár a CsaládEgyetem következő előadására április 21-én, kedden 18 órakor a szegedi Katolikus Házba. Az előadó Kiss Gergely önismereti tréner, olimpikon birkózó. Az előadás címe: „Mit jelent ma férfinak lenni – apaként, társként, vezetőként?”

Április 23-án 19 órakor harmadik alkalommal kerül megrendezésre a Szeged Helytörténeti Kvíz, melynek helyszíne a Szegedi Dóm Látogatóközpont (Dóm tér 16.). 2-6 fős csapatok jelentkezését várják személyesen a Látogatóközpontban, a domlatogatokozpont@gmail.com e-mail címen, vagy a 06-20/385-5061-es telefonszámon. Szeretettel várnak minden érdeklődőt a szervezők.

A „Lélek tüzeivel” lelki napra hívják és várják az érdeklődőket a Szegedi Piarista Vértanúk templomába április 25-én, szombaton. Fő előadó: Simon Dávid soproni templomigazgató. A nap főbb program pontjai: 9.00-tól gyülekező, 9.30-tól dicsőítés, 10.00 és 12.15 között délelőtti program (tanítás, vezetett imádság, közbenjárási lehetőség), 12.15 és 13.15 közt ebédszünet, 13.15 és 16.00 közt délutáni program (tanítás, tanúságtétel, ima), 16.00 órától szentmise. Zenei szolgáltatók: Eleven Tűz, Jelenlét, Szabad-ON zenekarok. A találkozón való részvétel ingyenes.

Május 30-án 16 órakor kezdődik az Ez az a nap! következő nagyszabású rendezvénye, melynek a szegedi stadionban a Szent Gellért Fórum ad otthont. Vendég előadó lesz az északír indie folk dicsőítő csapat, a Rend Collective. Rajtuk kívül az est során fellépnek: Új Forrás, Agapé Worship, Noel Richards, Csiszér László, Szegedi Ökumenikus Gospel Kórus, Szeged Worship. Belépőjegyek az ezazanap.hu internetes felületen vásárolhatók.

A CsaládKözPont idén nyáron ismét megszervezi az anya-lánya zárandoklatot (június 25. és július 1. között), melynek során Tihanytól Pannonhalmáig zárandokolnak majd a résztvevők, valamint az apa-fia zárandoklatot (július 23. és 29. között), melynek keretében Mánfától Máriagyúdig gyalogolnak el a résztvevő zárandokok. Részletek és jelentkezési lehetőség a pasztoralis.hu oldalon. A felmerülő kérdésekre szívesen válaszolnak a 06-20/8280-476-os telefonszámon.

A Szeged-Csanádi Egyházmegye idén 23. alkalommal szervezi meg ifjúsági nyári táborát a 14-18 év közötti fiatalok számára június 29. és július 5. között. A tábor lehetőséget ad arra, hogy az egyházmegyében lévő különböző plébániák fiataljai megismerjék egymást, együtt örüljenek, imádkozzanak és erősítsék egymásban az egyházmegyei identitást. További részletek és jelentkezés az ipcszeged.hu internetes felületen olvasható.

A szegedi Alsóvárosi Ferences Templom és Kolostor hivatalosan is magyar történelmi emlékpont lett, elismerve kiemelkedő szerepét a nemzeti emlékezetben. Az emlékpontot jelölő táblát március 26-án avatták fel többek között a Nemzeti Örökség Intézete és a ferences rend képviselőinek részvételével. A 1503-ban épült komplexum Magyarország egyik legrégebbi, eredeti funkciójában fennmaradt egyházi épülete, amely jelentős történelmi eseményekhez is kapcsolódik. A helyszín a török hódoltság idején fontos szerepet játszott a keresztény közösségek fennmaradásában és a térség kulturális életében. Az emlékponttá nyilvánítás célja, hogy erősítse a nemzeti identitást, és nagyobb figyelmet irányítson a hely történelmi értékeire. A templom és a kolostor megtekintésére vezetett túrák indulnak szombatonként 10 órától (április 4. és október 31. között). További részletek olvashatók a www.szeged.ferencesek.hu/templomunk/latogatokozpont webes oldalon.

Kiadja a Glattfelder Alapítvány

Felelős kiadó és szerkesztő: Kiss-Rigó László
Állandó munkatárs: Bábszki Zoltán, Borz Gergely,
Cserny Szilvia, Karsai Örs,
† Tóth Sándor
Címünk: 6720 Szeged, Aradi vértanúk tere 2.